

5.6. Adım Adım Türkiye

5.6.1. Aşama 1: Yasal formu seçin

5.6.2. Adım 2: Şirketinizi Ticaret Odasına Resmi Olarak Kaydedin

5.6.3. Aşama 3: Mali düzenleme ve Muhasebe

5.6.4. 4. Adım: Bir iş planı yazın

5.6.5. Adım 5: İşletme Hesabı Açma

5.6.6. 6. Adım: Çevre Koruma Yasaları ve Kuralları ve İzinlerin Uygulanması

5.6.7. 7. Adım: Gizlilik / Kişisel Verilerin Korunması (Bir işletme web sitesi yapmak)

5.6.8. 8. Adım: Sigorta

5.6.9. 9. Adım: İnsan kaynakları yönetimi

5.6.10 Adım 10: Patentler ve Markalar

Giriş Türkiye

10.08.2005 tarih ve 25902 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatları Hakkında Yönetmeliğin 5 inci maddesinin (I) numaralı fıkrasında "Yabancılar hakkındaki mevzuat hükümlerine uyma" hükmü yer almaktadır. yabancı uyruklular tarafından işyeri açma ve çalıştırma ile ilgili ". [6735 Sayılı Kanun](#) uyarınca işyeri açacak yabancıların işe başlamadan önce Çalışma, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığından çalışma izni almaları gerekmektedir.

Yabancılar kendi adlarına ve hesaplarına işyeri açmak ve çalışmak isterlerse, söz konusu işyerlerinin kuruluş işlemlerinin ilgili makamlar nezdinde tamamlanmasını müteakip çalışma izni almak için ÇSGB'ye başvurmaları gerekir (işyerinin ticaret sicili veya ticaret sicil müdürlüğü ve vergi numarası alınması). ÇSGB tarafından yapılacak değerlendirme sonucunda talebi onaylanan ve çalışma izni verilen yabancıların bu izinler ile ilgili belediyelere başvurarak işyeri açma ve çalışma ruhsatı talep etmeleri gerekmektedir.

Geçici koruma kapsamındaki Suriyelilerin ülkemizde çalışmasına ilişkin usul ve esaslar [15.01.2015 tarihli ve 29594 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan](#) "Geçici Koruma Altındaki Yabancıların Çalışma İzinleri Hakkında Yönetmelik", ve bu kapsamdaki yabancılar için ÇSGBT'den Türkiye'de çalışma izni.

Geçici koruma kapsamında kendi nam ve hesabına bağımsız çalışan yabancılar, işyeri kuruluş işlemlerinin vergi numaralarına sahip olmaları şartıyla tamamlanmasından sonra ticaret sicili gibi işyerinin faaliyetini gösteren belgeleri tarayarak Firmalar için gazete, gerçek kişi tüccar, esnaf ve sanatkarlar için ilgili oda kayıt belgesi, başvuru sırasında otomasyon sistemine. İşe başlamadan önce çalışma izni alması gerekiyor. Yetkili makamlarca iş ve çalışma ruhsatı verilirken yabancıların çalışma iznine sahip olması istenecektir.

Türkiye'deki Suriyeliler neredeyse 4 milyon

Başarılarına rağmen, tüm ülkelerdeki genç göçmen (Suriyeli) girişimciler alışılmadık bir ekonomi ve düzenleyici ortamda, sınırlı müşteri tabanında ve teşviklere ve iş desteğine tutarsız erişimde çalışıyorlar. Türkiye'de, Türk işletmeleriyle ortaklıklar bu zorlukların bazılarını hafifletmeye yardımcı olabilir. Suriyeli işletmeler, Türkiye'nin Arapça konuşan tüketicilerine aşinalık ve Suriye, büyük Orta Doğu ve Kuzey Afrika'daki işletmelerle mevcut bağlantılar dahil olmak üzere benzersiz yetkinlikler getiriyor. Bu yetkinliklerden yararlanmak, Türk işletmeleri için yeni büyüme fırsatları anlamına gelebilir. Esasen, Suriyeli işletmeler yurtdışındaki yeni pazarlara erişim sunabilirken, Türk işletmeler Suriyelilerin içindeki pazarı kırmalarına yardımcı olabilir.

Türk Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), Türk ve Suriyeli işletmeler arasında karşılıklı fayda için daha fazla etkileşim ve nihayetinde ortaklıklar geliştirmek için aşağıdakileri tavsiye etmektedir:

- Suriyeli işletmelere Türkiye pazarında ve düzenleyici ortamda gezinmeleri için kaynaklar sağlayın.
- Suriyeli ve Türk işletmelerin yanı sıra işletmelere ve yabancı yatırımcılara hizmet veren kamu kurumları için eğitim ve kapasite geliştirme fırsatlarına yatırım yapın.
- Suriyeli işletmelerin ürünlerini ve hizmetlerini sergilemeleri için ağ oluşturma fırsatları ve platformları sunun.
- Türkiye'deki uzun vadeli Suriyeli yatırımlarını teşvik etmek ve kayıt altına almayı kolaylaştırmak için politika belirsizliklerini ve düzenleyici yükleri azaltmak.
- Suriyeli işletmelerin özellikle ihracat potansiyellerini ve marka gelişimlerini gerçekleştirmeleri için daha fazla erişim ve teşviklere eşit erişimin artırılması.
- Daha fazla analiz için Suriyeli işletmelerle ilgili ayrıntılı verileri toplayın ve bunlara erişim sağlayın.

Tüm illerdeki ticaret ve sanayi odaları şunları yapabilir:

- Suriyeli girişimcilerin Türkiye'de iş kurma ve işletme sürecinde gezinmelerine yardımcı olmak için Arapça dil kılavuzları hazırlayın. [Gaziantep Ticaret Odası'nın bunu yapma tecrübesi var.](#)

- Bir işletme kurmakla ilgilenen Suriyeli girişimciler için personel özel yardım masaları. Türk kanunları ve yönetmelikleri, bankacılık mevzuatı ve mevcut yatırım ve ihracat teşvikleri hakkında eğitim ve destek sağlayın.

- İş ağı toplantıları düzenleyin. Suriyeli ve Türk işletmeleri tarafsız bir oda çatısı altında bir araya getirin.

- Suriyeli işletmelerin ticari faaliyetlerini Türk işletmelere tanıtmaları için bir platform ve mekan sağlanması. Bu toplantıları İngilizce yapmak, bazı potansiyel ortaklar için ortak bir çalışma dili sunabilir.

5.6.1. Aşama 1: Yasal formu seçin

TTK Kapsamındaki Şirket Türleri ve Alternatif Formlar

TTK kapsamındaki şirketler için kurumsal ve kurumsal olmayan formlar bulunmaktadır ve bu formlar, şirketlerin aşağıdaki türlerde kurulabileceğini belirtir:

a. Kurumsal formlar

Anonim Şirket (JSC)

Sınırlı Sorumluluk Şirketi (LLC)

Kooperatif Şirketi

Bazı mali eşikler (yani asgari sermaye) ve organlar birbirinden farklı olsa da, bir JSC veya bir LLC kurmak için izlenecek prosedürler aynıdır.

b. Kurumsal olmayan formlar

Kolektif Şirket

Komandit Şirketi

Şirketler bu beş farklı türe göre kurulabilirse de, JSC ve LLC hem küresel ekonomide hem de Türkiye'de seçilen en yaygın türlerdir.

5.6.2. Adım 2: Şirketinizi Ticaret Odasına Resmi Olarak Kaydedin

Türkiye, yatırım ortamını iyileştirmek için iş yapmayı kolaylaştırmak, iş kurma sürecinde bürokrasiyi ortadan kaldırmak ve maliyetleri ve prosedürleri en aza indirmek amacıyla reformlar başlattı. Bu amaçla şirket kurmak artık sadece Ticaret Odalarında bulunan Ticaret Sicil Müdürlüklerinde yapılmakta ve 'tek durak noktası' olarak tasarlanmıştır. İşlem aynı gün içerisinde tamamlanır. Anonim veya limited şirket kurma süreci, özellikle başvuru ile birlikte sunulacak belgelerle ilgili olarak noter tasdiki ve apostil tasdik veya onay işlemleri tamamlandığında oldukça basit ve anlaşılırdır. Türkiye'de şirket kurma sürecine başlamak için MERSİS'e bazı bilgilerin girilmesi gerekmektedir. Bu adım, diğerlerinin yanı sıra, şirketin hissedarı ve / veya yöneticisi olacak Türk olmayan kişiler ve / veya tüzel kişiler için bir vergi kimlik numarası alınmasını gerektirir. Vergi kimlik numaraları ilgili vergi dairesinden alınıp MERSİS'e sağlandıktan sonra, bu tür yabancı uyruklular için bir MERSİS numarası oluşturulacaktır.

Esas sözleşmenin MERSİS aracılığıyla sunulması üzerine söz konusu ana sözleşme, noter veya Türkiye'deki ilgili ticaret siciline tasdik edilir. Esas sözleşme, tasdikli ana sözleşme ve diğer tüm destekleyici kuruluş belgeleri (örneğin, yönetim kurulu üyeleri ve diğer imza yetkililerinin imza beyanları, Türkiye'deki bir bankadan en az 25 olduğunu tasdik eden bloke mektubu) işletmenin sermayesinin% 'si bir banka hesabına yatırılmış ve bloke edilmiş vb.), ilgili ticaret sicilinin talep ettiği şekilde, tescil için fiziki olarak ibraz edilmelidir. İlgili ticaret sicili, tüm belgelerin eksiksiz ve uygun olduğunu onayladıktan sonra, yeni şirketin kurulduğunu kanıtlayan bir tescil belgesi verilir. Ticaret sicili ayrıca yeni kurulan şirketin zorunlu yasal ve mali defterlerini tescil belgesi ile birlikte verecektir. [Daha fazla okuma.](#)

5.6.3. Aşama 3: Mali düzenleme ve Muhasebe

TÜRK VERGİ SİSTEMİ

Türk doğrudan vergilendirme sistemi iki ana vergiden oluşmaktadır; gelir vergisi ve kurumlar vergisi. Bir birey, geliri ve kazancı üzerinden kurumlar vergisine tabi olan bir şirketin aksine, geliri ve kazancı üzerinden gelir vergisine tabidir. Bireysel gelir ve kazançlar için vergilendirme kuralları, 1960 Gelir Vergisi Yasasında (ITL) verilmiştir. Aynı şekilde kurumların vergilendirilmesine ilişkin kurallar 1949 Kurumlar Vergisi Kanunu'nda (CTL) yer almaktadır. Her biri farklı bir mevzuata tabi olmasına rağmen, Gelir Vergisi Kanunu'nun birçok kural ve hükmü, özellikle gelir unsurları ve net gelir tespiti açısından şirketler için de geçerlidir.

GELİR VERGİSİ:

Vergiye tabi gelir:

Gelir vergisi bireylerin gelirleri üzerinden alınır. Bireyler terimi, gerçek kişiler anlamına gelir. Gelir vergisi uygulamasında, ortaklıklar ayrı kuruluşlar olarak kabul edilmez ve her ortak, kar payları üzerinden ayrı ayrı vergilendirilir. Bir bireyin geliri aşağıda listelenen bir veya daha fazla gelir unsurundan oluşabilir:

- Ticari kazançlar,
- Tarımsal karlar,
- Maaşlar ve ücretler,
- Bağımsız kişisel hizmetlerden elde edilen gelir
- Taşınmaz mal ve haklardan elde edilen gelir (kira geliri)
- Menkul varlıklardan elde edilen gelir (sermaye yatırımlarından elde edilen gelir)
- Gelir kaynağına bakılmaksızın diğer gelir ve kazançlar

Vergi yükümlülüğü:

Bireyler için vergi yükümlülüğünün belirlenmesinde genel olarak ikamet kriteri kullanılmaktadır. Bu kriter, Türkiye'de ikamet eden bir bireyin dünya çapındaki geliri için vergi ödemesini gerektirir (sınırsız sorumluluk). Türkiye'de bir takvim yılında altı aydan fazla kalan herhangi bir kişi Türkiye'de mukim kabul edilir. Bununla birlikte, ITL'de belirtilen belirli bir iş veya iş veya belirli amaçlar için altı ay veya daha uzun süre Türkiye'de kalan yabancılar mukim olarak kabul edilmemektedir ve bu nedenle, sınırsız vergi yükümlülüğü onlar için geçerli değildir.

İkamet kriterine ek olarak, sınırlı bir kapsamda, vatandaşlık kriteri de ikamet durumlarına bakılmaksızın uygulanmakta olup, yurtdışında ikamet eden ve devlet veya devlet kurumu veya merkezi Türkiye'de bulunan bir şirket için çalışan Türk vatandaşları sınırsız mükellef olarak kabul edilmektedir. Buna göre, dünya çapındaki gelirleri üzerinden gelir vergisine tabidirler.

Yerleşik olmayanlar, yalnızca Türkiye'deki kaynaklardan elde ettikleri gelirler üzerinden vergi ödemekle yükümlüdür (sınırlı sorumluluk). Vergi açısından, Türkiye'de hangi durumlarda gelir elde edilmiş sayılacağına belirlenmesi özellikle önemlidir. Gelir Vergisi Kanununun 7. maddesi

hükümleri bu konuyu ele almaktadır. Aşağıdaki durumlarda gelirin Türkiye'de elde edildiği varsayılır.

İş karı: Bir kişinin Türkiye'de bir işyeri veya daimi temsilcisi olması ve gelirinin bu işyerinde veya bu tür temsilciler aracılığıyla yapılan işlerden kaynaklanması gerekir.

Tarımsal gelir: Türkiye'de gelir getiren tarımsal faaliyetler yer almalıdır.

Ücret ve maaşlar:

- Hizmetler Türkiye'de verilmeli veya muhasebeleştirilmelidir.
- Türkiye'de yerleşik müessesenin başkan, müdür, murakıp ve tasfiye memurlarına ödenen ücret, ödenek, temettü ve benzerlerinin Türkiye'de muhasebeleştirilmesi zorunludur.

Bağımsız Kişisel Hizmetlerden Elde Edilen Gelir: Türkiye'de bağımsız kişisel hizmetler gerçekleştirilmeli veya muhasebeleştirilmelidir.

Taşınmaz Mal Geliri:

- Taşınmaz Türkiye'de olmalıdır;
- Taşınmaz sayılan haklar Türkiye'de kullanılmalı veya muhasebeleştirilmelidir.

Taşınır Sermaye yatırımından elde edilen gelir: Sermayenin yatırımı Türkiye'de olmalıdır.

Diğer Gelir ve Kazançlar: Gelir Vergisi Kanununda belirtilen diğer gelirlere yönelik faaliyet veya işlemler Türkiye'de gerçekleştirilmeli veya muhasebeleştirilmelidir. Yukarıda mukim olmayanların vergi yükümlülüğünü açıklığa kavuşturmak için kullanılan terim, ödemenin Türkiye'de yapılacağı ya da yurtdışında yapılacaksa Türkiye'de defterlere kaydedileceği anlamına gelir.

Net Gelirin Belirlenmesi:

İşletme Karı:

İş karı, ticari veya endüstriyel faaliyetlerden kaynaklanan kar olarak tanımlanır. Bu tanım çok kapsamlı olmasına ve her türlü ticari ve sınai faaliyeti içermesine rağmen, ITL bazı faaliyetleri ticari karların içeriğinden hariç tutar. Genelde, kalıcı işyeri bulunmayan esnaf ve sanatkarlar tarafından yapılan faaliyetler ticari ve sınai faaliyet olarak kabul edilmemekte ve gelir vergisinden muaftır.

Ayrıca ticari ve sınai faaliyetlerden kaynaklanan gelirlerin vergilendirilebilmesi için bu faaliyetlerin gerçekleştirilmesinde süreklilik sağlanmalıdır. Başka bir deyişle, bu nitelikteki arızı faaliyetler ticari veya sınai faaliyet olarak değerlendirilmez ve bu nedenle Gelir Vergisi Kanunu bu faaliyetleri diğer gelir ve kazançlar olarak ele alır.

ITL, her bir ticari ve sınai faaliyeti listelemez ve bu şartlar kapsamında sadece Türk Ticaret Kanununa atıfta bulunur. Yine de 37. maddede açıklama amacıyla birkaç faaliyet sıralanmıştır. Bunlar aşağıdaki gibidir:

- İşletme madenleri, taş ve zaman ocakları, tuğla ve kiremit fırınlarının kum ve çakıl çıkarma işlemleri;
- Hisse senedi aracılık;
- Özel okul, hastane ve benzeri yerlerin işletilmesi;
- Gayrimenkul alım satımına ve inşaatına ilişkin düzenli işlemler;
- Birisi adına ve sürekli olarak menkul kıymet alım satımı;
- Satın alma veya takas yoluyla elde edilen ve satın alındığı tarihten itibaren beş yıl içinde alt bölümlere ayrılan ve bu dönemde veya sonraki yıllarda satılan arsaların tamamen veya kısmen satışı;
- Dış protezinden kazanç.

Temel olarak, bir ticari işletmenin vergilendirilebilir geliri, bir takvim yılının başında ve sonunda net varlıkları arasındaki farktır.

İşletme karlarını hesaplamak için iki yöntem kullanılır: Önceki yöntemde götürü usulü ve fiili esas olan Gelir Vergisi Kanunu, Kanunun ilgili hükümlerine göre bu tür muameleye hak kazanan mükellefler için tahmini ticari kazançları belirler. Temel varsayım, Kanunda belirtilen mükelleflerin muhasebe defterlerini tutmakta ve o zaman geliri fiili esasa göre belirlemekte güçlük çekmeleridir. Bu nedenle gelir vergileri, Kanunla belirlenen tahmini karları üzerinden değerlendirilir.

İkinci yöntemde, iş karları gerçek esasa göre belirlenir: Vergi mükelleflerinin, takvim yılı içinde oluşan fiili gelir ve giderlerini kayıt altına almak için muhasebe defterleri tutmaları gerekmektedir. Genel olarak, işle ilgili ödenen veya tahakkuk eden işle ilgili giderler gelirlerden düşülür:

Düşülecek giderler:

Fiili esasa göre net ticari kâr tutarını belirlemek için, aşağıdaki giderler gelirlerden düşülebilir:

- ticari kar elde etmek ve sürdürmek için yapılan genel giderler;
- İşyerinde veya eklerinde çalışanlar için sağlanan yemek ve pansiyon giderleri;
- tıbbi tedavi ve ilaç masrafları;
- sigorta ve emeklilik primleri;
- çalışanlar için ödenen giyim masrafları;
- yazılı anlaşmalara, hukuki kararnamelere veya kanunun emrine göre ödenen kayıplar, zararlar ve tazminatlar;
- işle ilgili seyahat ve konaklama masrafları;
- İşletmenin bir parçası olan ve işte kullanılan araçlar için yapılan harcamalar;

- İşle ilgili inşaat ve tüketim, damga ve belediye vergileri ve harçları gibi aynı vergiler;
- Vergi Usul Kanunu hükümlerine göre ayrılan amortismanlar;
- sendikalara yapılan ödemeler;

Gider olarak kabul edilmeyen ödemeler:

Aşağıda sayılan ödemeler, indirilebilir gider olarak değerlendirilmez;

- İşletme sahibi tarafından, eşi veya çocukları tarafından çekilen fonlar veya onlar tarafından alınan diğer aynı varlıklar;
- İşletme sahibine, eşine veya reşit olmayan çocuklarına ödenen aylık maaşlar, ücretler, ikramiyeler, komisyonlar ve tazminatlar;
- işletmenin sahibi tarafından yatırılan sermayenin faizi;
- İşletme sahibinin, eşinin, reşit olmayan çocuklarının cari hesabına dayalı faiz, her türlü alacak üzerindeki faizler dahil;
- tüm para cezaları ve vergi cezaları ile yasadışı eylemlerden doğan tazminatlar. Sözleşmelerin ceza hükümleri olarak tahakkuk eden tazminatlar, cezai nitelikte tazminat olarak kabul edilmez;
- Her türlü alkol ve alkollü içkiler, tütün ve tütün ürünleri için reklam harcamalarının% 0'ı (Hükümet Kararnamesi ile cari oran yüzde 0'a düşürülmüştür).

5.6.4. 4. Adım: Bir iş planı yazın

[Bölüm 4](#) ve [6](#)'ya bakın.

5.6.5. Adım 5: İşletme Hesabı Açma

Şirket, Türk olmayan hissedarlar ve şirketin Türk olmayan yönetim kurulu üyeleri için ilgili vergi dairesinden potansiyel vergi kimlik numaralarını almalıdır. Bu potansiyel vergi kimlik numarası, kurulacak şirketin sermayesini yatırmak için bir banka hesabı açmak için gereklidir.

Vergi dairesi tarafından istenen belgeler aşağıdaki gibidir:

Tescil talep eden dilekçe

Esas sözleşme (bir asıl)

Şirketin kayıtlı adresini gösteren kira sözleşmesinin kopyası

İşlem vekâleten takip edilecekse, vergi kimlik numarası veya potansiyel vergi kimlik numarası almak için vergi dairesi nezdinde şirket adına hareket etme yetkisini gösteren bir vekaletname düzenlenmelidir.

Banka hesabı

Son yıllarda Türkiye Cumhuriyeti, yatırımı artırmak ve yabancılar için daha kolay hale getirmek amacıyla bazı düzenlemeler ile yabancılara Türkiye'de banka hesabı açma süreçlerini hafifletmiştir. Bu düzenlemeler, çalışmak için Türkiye'ye gelen bir yabancının yurtdışındaki ailesine kolayca para göndermesini sağlayacak, bir yabancının bankacılık işlemlerinden yararlanarak günlük hayatını kolaylaştıracak ve Yabancıların yatırım ve şirket finansmanı faaliyetleri çok daha hızlı ve daha birçok avantajla gerçekleştirilecek. Ancak yabancılar için banka hesabı açma prosedürleri bankadan bankaya farklılık göstermektedir. Bazı bankalarda uzun sürmezken, bir başkasında tam tersi olabilir. Bazı büyük Türk bankaları İş Bankası (İş Bankası), Yapı Kredi Bankası, TEB, QNB Finansbank, Halkbank, Vakıfbank, ING Bank, Akbank, Ziraat Bankası ve Garanti Bankası'dır.

Prosedür nasıl?

Türkiye'de yabancı vatandaşlara banka hesabı açtırmanın iki türü vardır; birincisi şahıslar için banka hesabı açma prosedürü, ikincisi ise şirket adına hesaplar içindir.

Yabancı bir vatandaşın Türkiye'de banka hesabı açabilmesi için gerekli yasal usul ve esaslar aşağıda sıralanmıştır:

Öncelikle banka hesabı açmak isteyen kişinin bir yazışma adresi belirlemesi gerekiyor.

Yabancı uyruklu vatandaşların Türkiye'de banka hesabı açabilmeleri için bir vergi numarasına sahip olmaları gerekmektedir. Yabancı vatandaş, ofisinin yoğunluğuna göre değişen bir süre içinde bir eyalet vergi dairesini ziyaret ederek potansiyel bir vergi numarası alabilir.

Vergi dairesinden alınan vergi numarası ile yabancı, banka hesabı açabilecek ve bankacılık işlemlerini gerçekleştirebilecek.

Bazı bankalar müşterilerinden cep telefonu numarası isteyebilir. Yabancı vatandaşın bu nedenle bir Türk operatör şirketinden bir telefon numarası alması gerekir.

Yabancı bir şirketin Türkiye'de banka kurumsal hesabı açabilmesi için gerekli yasal usul ve esaslar aşağıda sıralanmıştır:

Kişisel banka hesaplarının aksine, kurumsal hesaplar yalnızca imza yetkisine sahip olan yönetici tarafından açılabilir.

Şirket için vergi dairesinden bir vergi numarası alınması gerekmektedir. Banka hesabı açılacak şirketin Türkiye'de bulunması veya finansal faaliyette bulunmasına gerek yoktur. Bir yazışma adresine sahip olmanız yeterlidir.

Hesap açmak için yetkili şirket müdürü, vergi numarası ve noter veya konsolosluk tarafından tercüme edilerek onaylanan şirketin tüm belgeleri ile birlikte bankaya başvurur. Bu şirket belgeleri ana şirket sözleşmesi, ticaret odası sicilleri, ticaret sicil, kuruluş ve faaliyet belgeleri ve varsa ruhsatlardır.

İşbank: İş Bankası'nda banka hesabı açmak hızlı ve kolaydır. Aşağıdaki belgelerin toplanması ve en yakın İş Bankası şubesine başvurulması gerekmektedir.

10 yıldan eski olmayan geçerli bir pasaport veya geçerli bir ikamet izni (her ikisi de mevcut değilse ve TC Maliye Bakanlığı tarafından onaylanmış ulusal kimlik belgesini doğrulayan resmi belge kabul edilecektir)

Yabancıınızın Kimlik Numarası veya Vergi Kimlik Numarası

Türkiye'deki geçerli ikamet adresinizin veya pasaportunuzun basılı adresinin kanıtı (adınıza ve son üç aya ait elektrik, su, doğalgaz veya telefon faturası kopyası)

Garantibank: Hesap açabilmek için Mobil / İnternet Şubesi şifresi almak için şubeyi ziyaret ediniz.

Akbank: Banka hesabı açmak veya internet bankacılığı şifresi almak için şubeyi ziyaret edin veya Akbank expat bankacılığı hizmetini arayın.

Ziraat Bankası: Dövizli Cari Hesap veya Türk Lirası Cari Hesap açmak için şubelerimize veya internet şubemize başvurabilirsiniz.

5.6.6. 6. Adım: Çevre Koruma Yasaları ve Kuralları ve İzinlerin Uygulanması

Çevre Kanunu ve ikincil mevzuatı, çevrenin korunmasını düzenler ve mevzuatta yer alan kurallara aykırı ve çevreyi kirletebilecek her türlü eyleme yaptırım uygular. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, il müdürlükleri aracılığıyla düzenleyici makam olarak hareket eder. Faaliyetin niteliğine ve türüne bağlı olarak yatırımcılar çevresel etki değerlendirme raporları ve çevre lisansları almak zorunda kalabilirler. Türk çevre mevzuatına uyulmaması, idari menfaatler ve hukuki ve cezai sorumluluk yüklemeye neden olabilir.

ÇEVRE İZİNLERİ VE DEĞERLENDİRMELERİ

Çevre Kanunu uyarınca, çevresel izinler ve değerlendirmeler Çevre İzin ve Lisansı Yönetmeliği ve Çevresel Etki Değerlendirmesi Yönetmeliğine tabidir. Bu düzenlemeler, çevre mevzuatı uyarınca alınması gereken kapsamlı bir lisans ve izin sistemi getirmektedir. 7.1.2 Çevresel Etki Değerlendirmesi Bir kuruluşun faaliyetinin çevre karşısında sahip olduğu risk profiline bağlı olarak, bu kuruluşun bir çevresel etki değerlendirme raporu alması gerekebilir. Büyük ölçekli endüstriyel yatırımlar için, yatırımın çevre üzerinde önemli olumsuz etkilerinin olup olmayacağını analiz eden bir rapor almak neredeyse her zaman zorunludur. Raporun kendisi, projenin uygulanması için Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan izin almak için yeterli değildir. Yürürlükteki mevzuat ayrıca, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın "Çevre Etki Değerlendirmesi Olumlu" veya "Çevre Etki Değerlendirmesi Olumsuz" kararını yayınlamasından önce halkın katılımı toplantıları ve özel bir bağımsız komite tarafından gözden geçirilmesini gerektirmektedir.

İlk durumda, yatırımcı, (varsa) diğer gerekli izinlere tabi olarak yatırıma devam edebilir, oysa ikincisi yatırımla ilgili gelecekteki herhangi bir faaliyeti sınırlar. Ayrıca, ÇED Olumlu kararı alınmadan çevresel etki değerlendirmesine tabi faaliyetler için ihale, teşvik, plan onayları gibi başka bir kamu prosedürü yürütülemez. ÇED, tüm diğer prosedürler için bir ön koşul gibi davranır

Çevre İzinleri

Yatırımcılar, faaliyetlerinin çevreye etkisine göre “Çevre İzni” veya “Çevre İzni ve Lisansı” almakla yükümlüdür. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, bir tesisten hava emisyonu, çevresel gürültü, derin deniz deşarjı veya tehlikeli atık boşaltımı ile bağlantılı olarak bir “Çevre İzni” verir. Yatırımcılar, ilgili tesisin teknik yeterliliği ile ilgili olarak “Çevre İzni ve Lisansı” almak zorundadır. Çevre Kanunu kapsamında verilen her izin ve ruhsat, verildiği tarihten itibaren 5 yıl geçerlidir ve daha sonra 5 yıllık ek sürelerle yenilenebilir. Genel bir kural olarak, enerji, madencilik, inşaat ve yapı malzemeleri, metal, kimya, yüzey kaplama, orman ürünleri, gıda, tarım ve hayvancılık ve atık yönetimi sektörleri ve endüstrilerinde faaliyet gösteren kuruluşların bir "Çevre İzni" almaları gerekmektedir. veya üretim kapasitelerine ve deşarj gereksinimlerine bağlı olarak bir “Çevre İzni ve Lisansı”. Bir işletme çevre mevzuatı kapsamında ruhsata tabi olmasa bile, faaliyetlerini sürdürürken yine de buna uymalıdır.

Diğer Çevresel Yükümlülükler

Çevresel yükümlülüklerin çoğu (i) Çevre Kanunu, (ii) Çevresel İzin ve Lisanslar Yönetmeliği ve (iii) Çevresel Etki Değerlendirme Yönetmeliği tarafından kapsanmasına rağmen, diğer (özellikle sektöre özgü) çevresel yükümlülükler diğer yönetmeliklerde yer almaktadır. İşletmeler ayrıca Endüstriyel Hava Kirliliği Kontrolü Yönetmeliği, Çevresel Gürültünün Değerlendirilmesi ve Yönetimi Yönetmeliği, Sulak Alanların Korunması Yönetmeliği, Atık Yönetimi Yönetmeliği, Petrol Atıklarının Kontrolü Yönetmeliği, Ambalajda belirtilen faaliyet alanıyla ilgili diğer çevresel yükümlülüklerle de uymalıdır. Atık Kontrolü Yönetmeliği, Etkilerin Azaltılması ve Ağır Endüstriyel Kazaların Önlenmesine Dair Yönetmelik, Radyasyon Güvenliği Yönetmeliği.

YAPTIRIMLAR

Çevre Yasası, yasaya uyulmaması ve çevreyi kirletmesi için kesin bir hatasız sorumluluk rejimi getirmektedir. Kirleticiler, kusurlarının derecesine bakılmaksızın, eylemlerinden dolayı meydana gelen kayıplardan sorumludur. İhlal durumunda, suçlanan şirkete yaptırımlarla karşılaşabileceği ihlali gidermek için makul bir süre (1 yılı geçmemek üzere) verilebilir. Yaptırımların çoğu idari bir amaç şeklinde mevcut olsa da, Çevre Kanunu ve ikincil mevzuatını ihlal etmek de kirleten için cezai sorumluluğa yol açabilir. 2019 yılı için Çevre Kanunu ve ikincil mevzuatına uyulmaması nedeniyle idari girişler, ihlalin ciddiyetine bağlı olarak 6.017.320 TL'ye ulaşabilir. Her yıl, Başkanın ilan ettiği orana göre uygulanabilir idari para artırılır.

5.6.7. 7. Adım: Gizlilik / Kişisel Verilerin Korunması (Bir işletme web sitesi yapmak)

Avrupa'daki her işletmenin bildiği gibi, Genel Veri Koruma Yönetmeliği ("GDPR") Mayıs ayında yürürlüğe girdi. Bazı farklılıklar olsa da Türkiye'de benzer mevzuatlar bulunmaktadır. Türkiye'de iş yapan şirketlerin bu yasaların pratikte nasıl işlediğini bilmeleri gerekiyor.

[2016 yılında çıkarılan Türkiye Veri Koruma Kanunu'na](#) ("DPL") diğer yönetmelik ve tebliğler eşlik ederken, ikincil mevzuatın taslak versiyonları Türkiye Denetleme Kurumu Kişisel Verileri Koruma Kurulu ("DPB") tarafından yayınlanmıştır. Bu değişiklikler kapsamında, veri denetleyicileri kişisel verilerle uğraşırken birden çok yükümlülüğe uymak zorunda kalırken, mevzuat da her çalışanı etkilemekte ve Türkiye'de faaliyet gösteren şirketlerin uyumsuzlukların sonuçlarını anlamasını önemli hale getirmektedir.

DPL ve GDPR arasındaki farkları incelerken, kilit nokta, bunların Türkiye'de faaliyet gösteren işletmeleri nasıl etkilediğidir. 95/46 / EC sayılı AB Direktifinden kaynaklanan DPL, çeşitli eklemeler ve revizyonlar içerir. Neredeyse aynı adil bilgi uygulama ilkelerini içermesine rağmen, DPL "uyumlu bir amaç" yorumuna izin vermezken, daha sonraki herhangi bir işlem kesinlikle yasaktır. Veriler, öznenin izin verdiği bir amaç için derlenmişse, kontrolör, ek özel izin verilmesi koşuluyla veya meşru menfaatler olarak kabul edilenler için daha fazla işlem yapılması gerekiyorsa, başka bir amaç için kullanılabilir.

DPL kapsamında işleme gerekçeleri, hassas ve hassas olmayan kişisel veriler işlenirken açık rızanın gerekli olması dışında, GDPR için geçerli olanlarla karşılaştırılabilir - çok daha fazla zaman alan bir alıştırma. İlk bakışta, bu tür külfetli bir yükümlülük DPL'ye GDPR'den daha yüksek bir veri koruma seviyesi sağlamalıdır. Ancak, DPL'nin açık rıza tanımının, GDPR'nin düzenli rızasına göre ayarlanması gerekir. Her ikisi de "özgürce verilmiş, özel ve bilgilendirilmiş rıza" gerektirir, ancak GDPR aynı zamanda, veri sahibinin isteklerine ilişkin "bir beyanla veya açık bir olumlu eylemle, işleme konulmasına ilişkin mutabakatı ifade eden" açık bir şekilde belirtilmesi gerektiğini de sağlar. kendisiyle ilgili kişisel veriler. "

DPL kapsamında, kişisel verilerin üçüncü bir ülkeye sınır ötesi aktarımı da benzer şekilde zahmetlidir: DPB'nin belirlediği kriterlere göre varış ülkesinin yeterli korumaya sahip olması gerekir. Alternatif olarak, taraflar DPB onayını karşılayan yeterli koruma sağlamayı taahhüt etmelidir. Ancak DPL şunları da içerir: "Türkiye menfaatlerinin veya veri sahibinin ciddi şekilde zarar göreceği durumlarda kişisel veriler ancak ilgili kamu kurum ve kuruluşlarının görüşü alınarak Kurul onayı ile yurt dışına aktarılacaktır." Bu, veri denetleyicilerinin bir transferin ciddi bir zarara yol açıp açmayacağını değerlendirmesini zorunlu kılar ve eğer varsa, DPB'nin onayını almaları gerekir. Ancak, bu tür çıkarların nasıl belirleneceği belirsizdir. GDPR, veri koruma otoritelerine kaydolmak için genel bir gereklilik olmamasına rağmen, denetleyicilerin dahili kayıtları tutmasını gerektirir; oysa DPL, kayıt ve kayıt tutma gereksinimlerini birleştiren karma bir çözüm sunar: veri denetleyicilerinin bir veri denetleyicilerine kaydolmasını zorunlu kılan bir kayıt mekanizması kayıt. Taslak DPB yönetmeliği, kayıtlarını tamamlamadan önce Kişisel Veri İşleme Envanterini ve Kişisel Veri Saklama ve İmha Politikasını DPB'ye teslim etmelerini gerektirmektedir. Hem DPL hem de GDPR'ye tabi olan herhangi bir işletme için, uyum çabalarının tekrarını önlemenin en iyi yolu, birden çok yargı alanındaki düzenleyici makamların taleplerini karşılayan esnek bir uyum modeli formüle etmektir.

[Daha Fazla Bilgi.](#)

5.6.8. 8. Adım: Sigorta

[Türkiye'deki sosyal güvenlik sistemi ağırlıklı olarak Kıta Modeli](#) (Bismarck), Liberalist Model (Beveridge), Kuzey Avrupa Modeli ve Akdeniz Modeli olmak üzere dört temel sigorta sisteminden biri olan Bismarck modeline benzer. Bismarck Modeli, çalışanların sigortalılık durumuna göre ücretlerinin üzerinden ödenen primlerin ortak bir havuzda toplandığı ve yan hakların sadece yaşlılık aylığı hakkı olduğunda ödenen prime göre sağlandığı bir sistemi ifade eder. Sigortalılara emeklilik, kaza ve hastalık durumlarında verilecek yardımların miktarı, önceden sahip oldukları gelire göre değişiklik göstermektedir. Bu sistemdeki ana aktörler çalışanlar, işverenler ve kamu sektöründeki temsilcilerdir. Bu sistemin işgücü piyasasında liberal sistemden daha fazla

düzenleyici önlemi vardır ve bu da işgücü piyasası esnekliğini engeller. Buna paralel olarak, katı kurallar ve toplu pazarlık mekanizmaları öne çıktı.

Türk Sosyal Güvenlik Sistemi, Akdeniz Modeli'nin yanı sıra Bismarck Modeli'nin de bazı unsurlarına sahiptir. Akdeniz Modeli, Continental Modelinden türetilmiştir ve ödenen sosyal sigorta primlerinin gelecekteki sosyal güvenlik yardımları için bir temel oluşturması anlamında bu modele benzerlik göstermektedir. Akdeniz Modeli'nin Türkiye Modeline benzer bir başka yönü de kayıt dışı ekonominin genişliğidir. Bu nedenle sistem pek çok kişiyi kapsamaz; ancak aile bağları aracılığıyla sosyal riskler ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Bu model, geleneksel aile ve tarım toplumu kavramlarını ön plana çıkarmıştır; böylece gelir kaybı veya sosyal risk durumunda devletin fayda sağlayıp sağlamadığı dikkate alınmadan aileleri tarafından desteklenmektedir.

Bu reform ile Türk sosyal güvenlik sisteminde bir dizi yapısal değişiklik yapılmıştır. Farklı meslek gruplarına çeşitli haklar tanıyan sistemden emeklilik sigortası açısından standartlar ve normların birliğini sağlayan sisteme geçiş gerçekleştirilmiştir. Sistemin sürdürülebilirliğini sağlamayı amaçlayan bu yapısal değişiklikler, Akdeniz Modeli-Kıta Modelinden sapmaya neden olmamıştır.

Sosyal Güvenlik Reformu

1990'lı yıllardan bu yana, erken emeklilik uygulamaları, yüksek kayıt dışı istihdam ve gelir ikamesi oranları, düşük primler toplama ve katkı payı kazanç oranları gibi çeşitli nedenlerle Türk sosyal güvenlik sisteminde bir takım mali sorunlar yaşanmaktadır. Bu sistem tüm nüfusu kapsamaz ve yoksulluğa karşı yeterli korumaya sahip değildir. Hizmetlerin farklı sosyal güvenlik kurumları tarafından sistematik olmayan bir şekilde sunulması, çalışanların hak ve yükümlülüklerine ilişkin normların bütünlüğünü engellemektedir. Tüm bu sorunlar ve sistemin finansal sürdürülebilirliğini etkileyen en önemli faktörlerden biri olan nüfusun yaşlanma eğilimi sonucunda sosyal güvenlik sisteminde reform yapılması zorunlu hale geldi.

Sosyal güvenlik sisteminin yeniden yapılandırılması amacıyla 2008 yılında, sistemin artan açığının varlığı ve kurumların sahip olduğu farklı uygulamalar gibi öne çıkan sorunlara çözüm aramak amacıyla 5510 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesiyle bir reform gerçekleştirilmiştir. sağlık ve sigorta hizmetlerinin sağlanması.

Sosyal güvenlik reformunun temel amacı, yoksulluktan daha etkili koruma sağlayan eşitlikçi, kolay erişilebilir ve finansal olarak sürdürülebilir bir sosyal güvenlik sistemi oluşturmaktır.

Sosyal güvenlik reformu 4 tamamlayıcı bileşenden oluşmaktadır:

Tüm nüfus için adil, koruyucu ve kaliteli sağlık hizmeti sunan Genel Sağlık Sigortası,

Tüm ihtiyaç sahiplerinin primsiz ödemeler ve düzensiz sağlanan sosyal yardımların birleşimi ile hizmetlere erişimini sağlayan bir yardım sistemi,

Sağlık sigortası dışında kısa ve uzun vadeli sigorta branşlarını içeren tek bir emeklilik rejimi,

Modern ve verimli hizmetlerle vatandaşlarımızın günlük yaşamını kolaylaştıran yeni bir kurumsal yapı.

Sosyal güvenlik reformu, özellikle emeklilik sisteminin iyileştirilmesine ve harcamalara ilişkin düzenlemeleri içermektedir. Bu açıdan bakıldığında, emeklilik ikame oranı, güncelleme katsayısı,

ödenen prim gün sayısı ve yaş parametrelerinde bir takım değişiklikler yapılmış ve bir geçiş dönemi öngörülmüştür. Geçiş döneminin tamamlanmasına kadar önceki kurallara uyulmaya devam edildiğinden, bu parametrik değişikliklerin sosyal güvenlik açığı üzerindeki etkisi 2040'lara kadar kısa vadede tam olarak görülemiyor.

Şimdiye kadar yapılan reformlar, sigortalılara yönelik hizmetlerin artırılmasını ve sosyal güvenlik sistemindeki aksaklıkların giderilmesini hedefliyor. Bu kapsamda sigortalıların en kısa sürede hizmet alabilmeleri için hem sağlık hem de emeklilik alanında çeşitli düzenlemeler yapılmıştır. Sigortalıların hastane hizmetlerine erişimini kolaylaştırmak için bir takım uygulamalar hayata geçirilmiş ve uzun süre beklemeyi gerektiren ilgili prosedür internet üzerinden yapılmaya başlanmıştır.

İnsan odaklı bir sistemde temel amaç, yerel düzeylerde hizmet sunmaktır. Bu nedenle merkezden hizmetlerin verildiği sistem terk edilmiş ve yerel düzeydeki sigortalıların rahatlıkla hizmet alabilmeleri için birçok ilçede Sosyal Güvenlik Merkezleri kurulmuştur.

Sosyal Güvenliğin Finansmanı

Sosyal güvenlik genellikle dünya çapında işçilerden, işverenlerden ve devletten toplanan primler veya katkı paylarıyla finanse edilir.

Sosyal güvenlik sisteminin finansmanında izlenecek iki yol vardır:

Büyük harf kullanımı veya tasarruf yöntemi (fon yönetimi)

Kullandıkça öde (tahsis) yöntemi

Kullandıkça öde yöntemi Türkiye'de sosyal güvenlik sisteminin finansmanında kullanılmaktadır. Türk sosyal güvenlik sisteminde, uzun ve kısa vadeli sigortalar için primler tahsil edilir; işsizlik sigortası ve genel sağlık sigortası. Erken emekliliğin ülke ekonomisi üzerindeki etkilerinin azaltılması amacıyla emekli olduktan sonra çalışmaya devam eden emeklilerden sosyal güvenlik primi tahsil edilmektedir.

Aşağıdaki tablo sigorta branşlarını ve bu branşlar kapsamında ödenen prim oranlarını göstermektedir:

Prim Ödeyecek Bireyler

Prim ödeyecek kişiler sigortalıların durumuna göre değişiklik gösterir:

Hizmet akdi ile çalışanların (işçiler) uzun ve kısa vadeli sigorta, genel sağlık sigortası ve işsizlik sigortası primleri, toplam kazanç üzerinden toplanan prim oranına eşit tutar düşülerek işverenleri tarafından Sosyal Güvenlik Kurumuna ödenir. işçi ücretlerinden ve işverenler tarafından ödenecek prim miktarının eklenmesi.

Kendi adına ve hesabına çalışanların (işveren) uzun ve kısa vadeli sigorta ve genel sağlık sigortası primleri Sosyal Güvenlik Kurumuna kendileri tarafından ödenir.

Devlet memurlarının uzun vadeli sigorta ve genel sağlık sigortası primleri, memur maaşından toplam kazanç üzerinden tahsil edilen prim oranına eşit tutar düşülerek çalıştıkları Kamu Kurumu tarafından Sosyal Güvenlik Kurumuna ödenir. kurum tarafından ödenecek prim.

İsteğe bağlı sigortalıların uzun vadeli sigorta ve genel sağlık sigortası primleri Sosyal Güvenlik Kurumuna kendileri tarafından ödenir.

5.6.9. 9. Adım: İnsan kaynakları yönetimi

Türk hukukuna göre, çalışma mevzuatı, çalıştıkları işverenin büyüklüğüne bakılmaksızın hemen hemen tüm çalışanlar için geçerlidir. Türkiye'deki en önemli iş mevzuatı İş Kanunudur. İstihdam konularıyla ilgili diğer önemli mevzuatlar şunlardır: (i) Kıdem tazminatlarını düzenleyen 1475 sayılı Kanunun 14. maddesi hükümleri, (ii) İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu ve (iii) Sendika ve Toplu Pazarlık Anlaşmaları. Ayrıca Türk Borçlar Kanunu, yukarıda bahsedilen mevzuatın söz konusu konuyu ele almadığı durumlarda uygulanacak istihdam sözleşmelerine ilişkin bir bölüm içermektedir.

İŞ SÖZLEŞMESİ

İstihdam sözleşmeleri, Türk hukukuna göre diğer özel sözleşmelerden farklı muamele görür. İş sözleşmelerinin temel amacı, çalışanı korumak ve çalışan ile işveren arasında sosyal bir denge sağlamaktır. Bu hedeflere ulaşıldığından emin olmak için, İş Kanunu kapsamında çalışanlara tanınan yasal haklar ve menfaatler zorunludur ve çalışanın aleyhine hariç tutulamaz veya sözleşmeyle değiştirilemez. Bununla birlikte, İş Kanunu kapsamında çalışanlara tanınan yasal hak ve menfaatleri artıran sözleşme düzenlemelerine izin verilmektedir. İstihdam ilişkisinin süresi bir veya daha fazla yıl ise yazılı bir sözleşme yapılması zorunludur. Bir sözleşmenin imzalanmadığı durumlar dışında, işveren, işe başladıktan sonra en geç iki ay içinde, çalışma koşulları, günlük veya haftalık çalışma saatleri, ücret ve ek maaşlar, ödeme koşulları ile ilgili genel ve özel şartları içeren yazılı bir belge sağlayacaktır. ve hem işverenin hem de çalışanın sözleşmenin feshi üzerine yerine getirmesi gereken hükümler. Aksi takdirde, yazılı sözleşme olmaksızın çalışan her işçi için işverene para cezası verilebilir. İş sözleşmeleri yazılı değilse, yine de geçerlidir; ancak, işçi işverenden her zaman kendi imzasını taşıyan genel ve varsa özel çalışma koşullarını belirten bir belge talep edebilir.

Kesin - Belirsiz Süreli İş Sözleşmeleri

Türk hukukuna göre, istihdam sözleşmeleri belirli veya belirsiz süreli olarak yapılabilir. Bir işveren ve çalışan arasındaki bir istihdam sözleşmesi, yazılı olarak yapılması ve aşağıdaki koşullardan herhangi birinin mevcut olması halinde, belirli bir süre için kabul edilecektir: (i) belirli süreli bir çalışma için yapılmışsa, (ii) süre, belirli bir görevin tamamlanması gibi nesnel bir koşula bağlıdır veya (iii) süresi belirli bir amacın tamamlanmasına bağlıysa. Sabit süreli bir iş sözleşmesi, yenilemeyi haklı kılan maddi bir nedenin bulunması dışında, birden fazla yenilenemez. Bir iş sözleşmesi yukarıdaki koşulları karşılamıyorsa, belirsiz süreli iş sözleşmesi olarak kabul edilecektir. 4.2.2 Yarı Zamanlı - Tam Zamanlı İstihdam Sözleşmeleri İstihdam sözleşmeleri, bir çalışanın yarı zamanlı mı yoksa tam zamanlı mı çalışacağını belirleyebilir. Çalışanın haftalık çalışma saatleri tam zamanlı bir çalışanınkinden önemli ölçüde daha düşükse, iş sözleşmesi yarı zamanlı bir iş sözleşmesi olarak kabul edilir. Yarı zamanlı istihdam, yukarıdaki bölümde atıfta bulunulan sabit süreli çalışma koşulları karşılanırsa, belirsiz süreli veya sabit süreli olabilir.

Daha fazla bilgi için:

<https://www.invest.gov.tr/en/library/publications/lists/investpublications/legal-guide-to-investing-in-turkey.pdf>

5.6.10 Adım 10: Patentler ve Markalar

Türk Patent Enstitüsü, sınai mülkiyet haklarının etkin bir şekilde korunmasını ve yaygın bir şekilde kullanılmasını sağlayarak Türk sanayisinin ve teknolojisinin küresel rekabette öncü rol oynamasını sağlamaktadır. Sınai mülkiyet dünyasında lider bir kurum olmaya çalışmaktadır.

Misyon

- * Patentlerin, ticari markaların, endüstriyel tasarımların ve diğer sınai mülkiyet haklarının etkin bir şekilde korunmasını sağlamak.
- * Yaratıcılığı ve yeniliği teşvik ederek Türkiye ekonomisinin ve teknolojisinin gelişimine katkıda bulunmak.
- * Sınai mülkiyet hakları bilincini ve bilgisini ülke genelinde yaygınlaştırmak ve ilgili sektörlerle işbirliği yapmak.
- * Yasal, teknik ve beşeri altyapıyı güçlendirerek etkin bir sınai mülkiyet sistemi oluşturmak için müşteri odaklı, zamanında ve kaliteli hizmet sunmak.
- * Türkiye'yi uluslararası platformlarda temsil etmek ve Türk ekonomisinin çıkarlarının korunması ve kalkınması için işbirliğini güçlendirmek.

Normalde, ulusal patent başvuruları Türkçe olarak dosyalanmalı ve arama talebinde bulunulması halinde araştırma makamına bağlı olarak tercümesi (İngilizce, Almanca veya Fransızca) sağlanmalıdır. Ancak, bir ay içinde Türkçe tercümenin temini için ek ücret ödenmesi şartıyla, ulusal patent başvurusu İngilizce, Almanca veya Fransızca olarak da yapılabilir.

Türkiye'de ulusal patent başvurusunun gereklilikleri

Başvuru sahipleri, yasanın öngördüğü temel gereksinimleri karşılamak için aşağıdaki öğeleri sağlamalıdır:

- Ulusal başvurunun kabul edilmesini isteme dilekçesi,
- buluşun bir açıklaması,
- bir veya daha fazla iddia,
- açıklamada veya istemlerde atıfta bulunulan herhangi bir çizim,
- bir özet,
- resmi ücretlerin ödenmesi.

Sınav aşaması

Resmi ücretler: Yetkili Sınav Otoritesinin Resmi Ücreti.

Başvuru sahibi, araştırma yetkilisi olarak aynı başvuru için hareket eden bir sınav yetkilisini seçerse, özel indirimler uygulanır. Ancak, arama ve inceleme otoritelerinin ille de aynı olması gerekli değildir.

Türk Patent Enstitüsü, ilk inceleme raporunun olumsuz görüş içermesi durumunda “inceleme döngüleri” uygular. Başvuru sahibi daha sonra ilk inceleme raporunu yanıtlamaya ve tekrar sınav ücretini ödemeye (ikinci aşama) davet edilir. İkinci inceleme raporunda patent verilebilirlik konusunda halen olumsuz bir görüş varsa, başvuru sahibinin tekrar inceleme ücretini ödemesi gereken olumsuz rapordaki itirazları aşmak için aslında son şans olan üçüncü bir şans verilir (üçüncü döngü). Üçüncü inceleme raporu, talep setinde herhangi bir hak talebine izin vermiyorsa, başvuru sonunda reddedilir. İnceleme raporlarında en az bir iddianın patentlenebilir olduğuna atıfta bulunuluyorsa, izin verilen istem (ler) e dayanarak başvuru kabul edilmeye devam edebilir.

TPE tarafından başvurunun kabul edilebilir olduğu tespit edildiğinde, başvuru sahibi, resmi bültende yayınlamaya devam etmek için yukarıda belirtilen hibe ücretini ödemeye davet edilir. Türk patent başvuruları, başvurunun yapıldığı tarihten itibaren ikinci ve sonraki her yıl hesaplanan yenileme ücretlerine tabidir. Ulusal patent başvurusunun yapıldığı tarihin yıl dönümünü içeren ayın aynı günü yenileme ücreti ödenmesi gerekir. Başvuru sahibi bunu yapmazsa, söz konusu yenileme yine de ek ücret ile altı aylık ek bir süre içinde ödenebilir.

Yenileme ücretlerinin ilave 6 ay içinde ödenmemesi, ancak hakların yeniden tesisi talebiyle giderilebilecek hak kaybına neden olur. TPE, başarısızlığın nedeninin öngörülemeyen nedenlerden kaynaklandığı ve başvuru sahibinin herhangi bir hak kaybına neden olmamak için gereken her türlü çabayı gösterdiği şekilde “gereken özen” kriterini katı bir şekilde uygulamaktadır.

Temyiz

Normalde TPE'nin kararları, bir tür Temyiz Kurulu görevi gören Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulunun dikkatine sunulabilir. Ancak, patent verilebilirlik gibi asli konulara ilişkin kararlar, genellikle İnceleme Raporlarındaki bulgulardan sapmamaktadır. Bu nedenle, bu Kurul çoğunlukla hibe prosedüründe herhangi bir usul ihlali olup olmadığı gibi usulle ilgili konuları inceler. Bu kurulun kararları, Ankara'daki İhtisas Fikri Mülkiyet Mahkemelerinde temyiz edilebilir.

İtirazlar / Üçüncü Taraf Gözlemleri

Mevcut patent kanunu, Türkiye'de verilen patentlere verilmiş sonrası itirazlara izin vermemektedir. Hibe sonrası bir işlem olarak, üçüncü şahıslar yalnızca yetkili mahkemelerde ilgili patentin hükümsüzlüğünü talep eden bir dava açabilirler.

Ancak üçüncü taraf gözlemlerine yalnızca hibe prosedürünün belirli noktalarında izin verilmektedir. Bu nedenle, prosedürün diğer zaman noktalarında yapılan gözlemlerin hiçbir etkisi yoktur.

İlk nokta, araştırma raporunun resmi bültende yayınlanmasından sonraki altı ay içinde gözlemlerin yapılabilmesidir. Yabancı İnceleme Otoritesinin gözlemleri yorumlayabilmesi gerektiğinden, gözlemler iki dilde (yani Türkçe ve yetkili Sınav Otoritesinin dili) sunulmazsa, bunun önemli bir etkisi olmayacaktır. Gözlemler, başvuru sahibi tarafından değerlendirilebilir ve söz konusu başvuruyu, iddia edilen önceki tekniğin uygunluğuna bağlı olarak iddiaların kapsamını kısıtlamaya veya hatta başvuruyu geri çekmeye iten bir uyarı olarak kabul edilebilir.

Bununla birlikte, başvuru sahibinin gözlemlerini görmezden gelme ve incelemesiz patent talep etme şansı da vardır. Bu talep, üçüncü şahıslara başvurunun incelenmesini talep etme şansı veren resmi bültende yayınlanır ve bu taleple birlikte gözlemlerini iki dilde (yani Türkçe ve yetkili Sınav Makamının dili) sunar. Belirtildiği gibi inceleme talebi üçüncü şahıslar tarafından yapılır ve bu nedenle ilgili ücretlerin onlar tarafından ödenmesi gerekir. İnceleme prosedürü gibi sonraki aşamalarda gözlem yapmak için başka bir şansın olmadığı unutulmamalıdır.